

A lekötelező szeretet

1Jn 4,7–16

Gyermekkorára emlékezve, már felnőttként mondta valaki édesapjának: lehet, hogy szeretted, de sohasem mondtad, s ez nagyon hiányzott. Nemegyszer a lelkipásztorok szemére vetik, hogy szinte másról sem beszélnek, mint a szeretetről. János apostol pedig itt éppen ezt teszi: címzettjeinek a „legnagyobból” (1Kor 13,13), a szeretetről beszél.

Abból indul ki, és oda érkezik meg, hogy kimondja azt, amit mondani lehet: Isten szeretet (4,8 és 4,16). Azt szoktuk mondani, hogy az az igazi szeretet, amely tettekben mutatkozik meg, s ez így is van. De Isten legnagyobb tette, hogy egyszülött Fiát küldte a világra, egy belső indítatásból, együtt*érzésből* fakad. Mindkét szövetségben olvasunk arról, hogy Isten szíve megindult az elveszett ember, a bajba és bűnbe került népe iránt.

Tudták, nem tudták, nekünk hinnünk kell, hogy Isten ebből az érzésből adott azoknak, akik szivattyúkkal, kapákkal, bútorokkal, ruhákkal, élelemmel felszerelve érkeztek testvéreikhez, hogy telkükön apadjon a pusztító ár, lelkükön a holnap gondja. Ők megértették, hogy a testvér (4,20–21) nagyon közel kerülhet hozzájuk akkor is, ha több száz kilométer távolságra laknak egymástól, érezték az „egymás” (4,7.11.12) iránti felelősséget, noha ismeretlenek felé kellett kinyújtaniuk segítő kezüket. Az egymás és a testvér felülírt minden felekezetieskedést, s nekünk tudnunk kell, hogy erről most, és a jövőben, mások is így fognak gondolkozni.

Isten úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát, Jézus Krisztust adta érte (Jn 3,16). Ő *a* megtestesült szeretet. Talán különösen hangzik, hogy nekünk szeretnünk *kell* egymást (11. v.), vagy máshol, több helyen a parancs: szeressetek! Lehet előírni, kötelezővé tenni a szeretetet? Bizonyára nem, ha kötelességnek érezzük. Nem, de akkor igen, ha *lekötelezve* érzem magamat.

Manapság sokat beszélnek arról, hogy a bankok miképpen járnak el ügyfeleikkel, s sokunknak bizony nincs jó tapasztalata erről. Istennél azonban a szeretetnek olyan tőkéje van, amelyből Ő bőkezűen adott, amikor Fiával ajándékozott meg, s ebből a kiapadhatatlan letétből mi kamatokat kapunk, mégpedig azért, hogy ezekkel embertársainknak szolgáljunk. A bankok nemegyszer csődöt mondanak, Isten szeretete azonban állandó forrás.

Egy régen látott film zárójelenete jut eszembe. A nagyváros utcáján a véresre vert ökölvívó zuhogó esőben, célját vesztve támolyog. Elérkezik otthonához, felnéz a sokemeletes tömbház valamelyik lakására, ahol tudja, hogy anyja vár rá, s megszólal: valaki ott fenn szeret. Mint megváltottak, ebbe a „felső szeretetbe” kerültünk be. János apostol figyelmezteti a gyülekezetet, nehogy kiessék, maradjon meg Isten szeretetében. A

házastársak életüket végig kísérő kérdése, vajon meg tudnak maradni egymás szeretetében? Ha kiesünk Isten szeretetéből, van visszatérés, mert ő mindig hazavár, ő „ott fenn” mindig szeret, s a megtestesült szeretetet ide a földre küldte, szívünkbe ültette, hogy soha el ne fogyjon, soha el ne múlják (1Kor 13,8).

A „Kálvinctsillag” folyóirat 2010. számában megjelent meditáció.